

sygn. akt I C 273/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 9 grudnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wojciech Wysoczyński

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 listopada 2022 r., w Ł.

sprawy z powództwa (...) Ltd. z siedzibą w L.

przeciwko B. K.

o zapłatę

zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.263,45 zł (dwóch tysięcy dwustu sześćdziesięciu trzech złotych czterdziestu pięciu groszy) wraz z odsetkami:

- maksymalnymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.089,44 zł (dwóch tysięcy osiemdziesięciu dziewięciu złotych czterdziestu czterech groszy) od dnia 21 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,

- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 174,01 zł (sto siedemdziesiąt cztery złote jeden grosz) od dnia 21 kwietnia 2022 do dnia zapłaty, oraz kwotę 1.117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

sygn. akt I C 273/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 września 2022 r. powód (...) Ltd, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanej B. K. kwoty 2263 zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie liczonymi od dnia 21 kwietnia 2022 r. od kwoty 2089, 44 zł oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 kwietnia 2022 r. od kwoty 174, 01 zł oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych,

/pozew, k. 3 – 9/

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych.

/sprzeciw, k. 67 – 68/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

pozwana zawarła dnia 1 września 2021 r. z (...) sp z o.o. umowę pożyczki refinansującej, do której zastosowanie miały przepisy zawartej w tym samym dniu ramowej umowy pożyczki. Zgodnie z ust. 14 umowy ramowej pożyczkodawca - (...) sp z o.o. miał dokonać spłaty zobowiązań pożyczkobiorcy, ten zaś zobowiązywał się dokonać spłaty na rzecz

pożyczkodawcy. Zgodnie z umową pożyczki refinansującej pożyczkodawca miał dokonać wpłaty kwoty 2089, 44 zł na rachunek należący do (...) sp. z o.o.

Łączna kwota do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy powiększona była o prowizję i odsetki, i łącznie wynosiła 2425, 41 zł. Data spłaty pożyczki została określona na dzień 1 października 2021 r. W przypadku nieterminowej spłaty pożyczkodawca uprawniony był do odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w kodeksie cywilnym.

Dnia 1 września 2021 r. pozwana dokonała na rachunek (...) sp z o.o. wpłaty kwoty 336, 97 zł tytułem opłaty za refinansowanie.

/umowa, k. 21; umowa ramowa, k. 22 – 25, potwierdzenie wpłaty k. 27/

Wierzytelność wynikająca z opisanego wyżej stosunku prawnego została przeniesiona na (...) sp. z o.o. mocą umowy o przeniesieniu ryzyka niespłacania pożyczek (ust. 5.4.1. umowy), co zostało potwierdzone oświadczeniem (...) sp. z o.o.

/umowa, k. 39 – 43; oświadczenie, k. 44/

W dniu 10 marca 2022 r. zawarto porozumienie nr 95 do ramowej umowy przelewu wierzytelności, mocą której (...) sp. z o.o. przeniosła na powódkę pakiet wierzytelności, w tym wierzytelność wobec pozwanej.

/umowa, k. 45; porozumienie, k. 53 – 54/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dowodów z dokumentów, których treść i autentyczność nie budziła wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Umowa pożyczki refinansującej pomiędzy pierwotnym wierzycielem a pozwaną została zawarta bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Taka forma zawarcia umowy była zgodna z art. 2 ust. 4 Ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 344) stanowiącym, iż świadczenie usługi drogą elektroniczną to wykonanie usługi świadczonej bez jednoczesnej obecności stron (na odległość), poprzez przekaz danych na indywidualne żądanie usługobiorcy, przesyłanej i otrzymywanej za pomocą urządzeń do elektronicznego przetwarzania, włącznie z kompresją cyfrową, i przechowywania danych, która jest w całości nadawana, odbierana lub transmitowana za pomocą sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne. Umowa pożyczki w swej podstawowej formie regulowana jest w tytule XIX księgi trzeciej kc. Była to ponadto umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość w rozumieniu art. 5 pkt. 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1083). Zgodnie ze wskazanym przepisem umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to umowa o kredyt konsumencki zawierana z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, o której mowa w ustawie z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2012 r. poz. 1225).

Umowę zawarto w formie dokumentowej. Wykorzystanie takiej formy tłumaczy brak podpisów stron pod zawartą umową. W umowie wskazano natomiast szczegółowo dane osobowe stron, w tym adres, nr PESEL oraz nr dowodu osobistego pozwanej. Spełnione zostały więc warunki z art. 77² kc, który reguluje zawarcie czynności prawnej w formie dokumentowej. Jak wskazuje się w literaturze: „przesłanka identyfikacji osoby składającej oświadczenie w formie dokumentowej jest spełniona wówczas, gdy treść dokumentu lub okoliczności związane z jego wystawieniem wskazują na osobę jego wystawcy. Chodzi tu o potencjalną możliwość identyfikacji, możliwość przypisania złożonego oświadczenia woli do danej osoby, a nie taki stopień pewności ustaleń, jaki wynika ze złożenia własnoręcznego podpisu na dokumencie pisemnym, czy kwalifikowanego podpisu elektronicznego oświadczenia woli złożonego w

formie elektronicznej” (J. Sadowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, cz. 2 (art. 56–125), red. J. Gudowski, Warszawa 2021, art. 77(2)).

W toku procesu pozwana nie przedstawiła jakiegokolwiek dowodu przeciwnego, który pozwoliłby na podważenie mocy dowodowej wskazanych dowodów. Jakkolwiek pozwanego nie obciąża ciężar wykazania niezasadności roszczenia, to może on za pomocą tzw. dowodu przeciwnego negować dowody główne wysuwane przez powoda, a tym samym negować wynikające z nich fakty. W ten sposób strona pozwana może doprowadzić „do takiego stanu niepewności, określanego mianem non liquet (niejasne), sąd będzie musiał uznać, że dany fakt nie został przez jej przeciwnika udowodniony. A ponieważ skutki prawne mogą być wywodzone tylko z faktów wykazanych, opisany stan spowoduje przegranie sprawy przez podmiot obarczony ciężarem dowodu” (B. Janiszewska [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, cz. 1 (art. 1–55(4)), red. J. Gudowski, Warszawa 2021, art. 6). Jak trafnie wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego: „jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa” (Wyrok SN z 20.04.1982 r., I CR 79/82, LEX nr 8416, zob. też Wyrok SN z 20.12.2006 r., IV CSK 299/06, LEX nr 233051).

W przedmiotowej sprawie pozwana nie zrealizowała wskazanego ciężaru procesowego. Pozwana nie wskazała chociażby skąd na umowie pożyczki znalazły się jego szczegółowe dane osobowe (wystarczające do przyjęcia, że umowę zawarto w formie dokumentowej). Sama negacja faktów, wykazanych w sposób niebudzący wątpliwości przez powoda za pomocą dowodów wymienionych powyżej w uzasadnieniu, nie może zostać wobec tego uznana za skuteczną obronę. O zawarciu umowy świadczy także fakt wykonania przez pozwaną przelewu na rachunek pierwotnego wierzyciela kwoty odpowiadającej opłacie za refinansowanie, określonej w umowie pożyczki. Wymaga w tym miejscu zaznaczenia, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego wymagania uprawdopodobnienia zawarcia i dokonania czynności prawnej pożyczki spełnia np. dowód wpłaty, potwierdzający dokonanie przesunięcia majątkowego. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2004 r., II CK 527/03, LEX nr 174143), czy też wprost dowód przelewu na konto (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. I CSK 182/178240). Taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie.

Wbrew twierdzeniom pełnomocnika pozwanej nabycie wierzytelności wynikającej ze wskazanej umowy zostało wykazane przez złożenie odpowiednich umów i oświadczeń.

Mimo wezwania na termin rozprawy celem przesłuchania pozwana nie stawiała się i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności.

Sama negacja faktów, wykazanych przez powoda za pomocą dowodów wymienionych powyżej w uzasadnieniu, nie może zostać uznana za skuteczną obronę. Jak już wykazano, nieskuteczne były także argumenty mające podważyć moc dowodową złożonych w sprawie dokumentów.

Bezzasadny był także zarzut nieważności umowy. Pierwotny wierzyciel mógł działać przy zawieraniu umowy za pośrednictwem innego podmiotu, w tym świadczącego usługi elektroniczne. Pozwana nie wskazuje, skąd wywodzi twierdzenie o tym, że pośrednik nie był nigdy upoważniony do działania w imieniu pożyczkodawcy. Podobnie chybione są zarzuty wskazujące na abuzywność postanowień umownych. Wbrew twierdzeniom pozwanej umowa przewidywała stałe, a nie zmienne oprocentowanie. Wysokość odsetek kapitałowych określono na 7,2 %, zaś odsetek za opóźnienie przez odwołanie się do ustawowego pojęcia odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Stosowany przez wierzyciela pierwotnego wzorzec umowy nie zawierał zdaniem Sądu klauzul abuzywnych, a wysokość prowizji i odsetek (wszystkich kosztów) nie przekracza granic określonych w ustawie o kredycie konsumenckim. Pozaodsetkowe koszty kredytu nie przekroczyły zatem kwoty wyliczonej według art. 36a ust 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w brzmieniu art. 7 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 6 października 2022 r. (Dz.U.2022.2339) zmieniającej nin. ustawę z dniem 18 grudnia 2022 r. Zgodnie z art. 10 ust. 1 przywołanej ustawy przepisów ustawy zmienianych w art. 7 pkt 3-7 nie stosuje się do umów zawartych przed dniem wejścia w życie tych przepisów.

Mając na uwadze powyższe, powództwo należało uwzględnić.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do art. 98 § 1 k.p.c.. Na wskazane koszty złożyły się: opłata od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego powoda.